

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/308/2020
Identifikačné číslo spisu:	8215205464
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8215205464.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. K. - P., bývajúcej v J. XXX, XXX XX P., zastúpenej JUDr. Jozefom Jaroščákom ml., advokátom so sídlom v Bardejove, Radničné námestie 33, proti žalovanému L. P., bývajúcemu v K., C. XX, zastúpenému JUDr. Vladimírom Pochom, advokátom so sídlom v Bardejove, Hviezdoslavova 3, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3C/355/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2020 sp. zn. 7Co/102/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. apríla 2019 č. k. 3C/355/2015-378 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán (ďalej len „BSM“) tak, že určil, že do BSM patrí stavba (rodinný dom) na parcele č. XXXX/XX súp. č. 4036 vedená na LV č. XXXX k. ú. K., obec K., okres K. vo všeobecnej hodnote 85.239,24 eur určenej znaleckým posudkom č. 15/2017 vyhotoveným znalcom T.. M. A., znalcom z odboru stavebníctvo, pozemné stavby, odhad nehnuteľností a záväzok vyplývajúci zo zmluvy o hypotekárnom úvere z 26. marca 2003 uzatvorenej medzi U. K. A., Q..A., Š. X, K., na jednej strane, a na strane druhej žalovaným ako dlžníkom a žalobkyňou ako spoludlžníčkou, v zostatkovej výške 29.757,82 eur k 22. augustu 2012. Stavbu (rodinný dom) na parcele č. XXXX/XX súp. č. 4036 vedená na LV č. XXXX k. ú. K., obec K., okres K., prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného a zároveň určil, že výlučným pokračovateľom v splácaní hypotekárneho úveru v zostatkovej výške 29.757,82 eur k 22. augustu 2012 sa stáva žalovaný. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom finančného vyrovnania sumu 27.740,71 eur v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o jej výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť trovy konania štátu v sume 200,40 eur. Súčasne rozhodol, že súdny poplatok 2.557, 20 eur sú strany sporu povinné zaplatiť rovným dielom po 1.278,60 eur. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami

§ 145 ods. 1, § 148 ods. 1, § 148a ods. 1, § 149 ods. 1, § 149 ods. 3 a § 150 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že akceptoval dohodu strán sporu o tom, že rodinný dom sa stane výlučným vlastníctvom žalovaného, ktorý sa zároveň stane výlučným pokračovateľom v plnení hypotekárneho úveru; spornou otázkou bola len výška peňažnej sumy, ktorú by mal žalovaný vyplatiť žalobkyni titulom vyrovnania. Vychádzal z toho, že podiely oboch bývalých manželov sú rovnaké a zohľadnil, že v krátkom čase po uzavretí manželstva sa bývalým manželom narodila dcéra a neskôr syn. Pri rozhodovaní okresný súd vzal do úvahy starostlivosť žalobkyne o maloleté deti a spoločnú domácnosť, ktoré tvrdenie žalobkyne žalovaný ani nepoprel. V súvislosti s vyrovnaním prihladol na to, že žalovaný nehnuteľnosť užíval, ale žalobkyňa bola nútená bývať v nájme. Úvahy súdu prvej inštancie vychádzali tiež z tvrdení žalobkyne o tom, že na vykonávanie podnikateľskej činnosti v priestoroch nehnuteľnosti, ktorá je predmetom BSM, nedala žalovanému súhlas a nejde pritom o bežnú vec. Žalovaný nepoprel vykonávanie podnikateľskej činnosti v nehnuteľnosti, no bránil sa tým, že to bolo v letných mesiacoch v roku 2015 alebo 2016 a po 3 mesiacoch podnikanie ukončil. Tiež potvrdil, že v nehnuteľnosti sa nachádza kancelária. V súvislosti s prikázaním nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovaného zavážila skutočnosť, rodinný dom užíva žalovaný. Keďže hypotekárny úver bol použitý na stavbu nehnuteľnosti a splácal ho žalovaný, za tejto situácie súd prvej inštancie určil, že výlučným pokračovateľom v plnení záväzku voči U. K. A., Q..A. bude žalovaný. Ohľadom ustálenia sumy na finančné vyrovnanie súd prvej inštancie mal za to, že z hodnoty nehnuteľnosti 85.239,24 eur treba odpočítať zostatkovú hodnotu hypotekárneho úveru k 22. augustu 2012 vo výške 29.757,82 eur, čo predstavuje sumu 55.481,42 eur, ktorá po vydelení dvomi predstavuje sumu 27.740,71 eur ako podiel každého z bývalých manželov. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v priebehu konania žalovaný po predložení posudku znalca T.. M. A. navrhol vykonať výsluch znalca T.. B. M., avšak tento návrh zamietol z dôvodu, že T.. B. M. vypracoval znalecký posudok ešte v roku 2013, ale znalec T.. M. A. v roku 2018. Medzi vypracovaním oboch posudkov uplynula doba vyše 4 rokov a za toto obdobie ceny nehnuteľností výrazne stúpli. Naviac usúdil, že výsluch znalca vo vzťahu k znaleckému úkonu iného znalca, ak nejde o kontrolný znalecký posudok, nemôže viesť viac svetla do prejednávanej veci. Kontrolný znalecký posudok ani na výslovný dotaz súdu žalovaný nenavrhol vykonať. K obrane žalovaného, že po rozvoze manželstva do polyfunkčného domu investoval a zhodnotil ho, súd prvej inštancie poukázal na to, že v priebehu sporu žalovaný, okrem tvrdení, že do nehnuteľnosti investoval, nepredložil jediný relevantný dôkaz; vykonanie znaleckého dokazovania ohľadom zhodnotenia nehnuteľnosti patriacej do BSM zo svojho, navrhol až v záverečnej reči po poznaní predbežného právneho názoru súdu. Návrh na vykonanie tohto dôkazu okresný súd zamietol s prihliadnutím na dĺžku trvania sporu a moment uplatnenia návrhu na vykonanie tohto dôkazu (princíp hospodárnosti). V tejto súvislosti dodal, že žalovaný mal byť bdely pri bránení svojich práv, keď chcel pre seba získať priaznivejšie právne dôsledky a svoj návrh mal uplatniť včas a nie až vo chvíli, keď mal vedomosť o tom, že súd vo veci vyhlási rozsudok. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zaviazal žalovaného vyplatiť na vyrovnanie podielov žalobkyni sumu 27.740,71 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 30. januára 2020 sp. zn. 7Co/102/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé rozhodnutie okresného súdu, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. K odvolacím námietkam žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v mylných záveroch znalca T.. M. A. ozrejmil, že za účelom zistenia výšky všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti na návrh žalobkyne bol 15. januára 2018 vypracovaný znalcom T.. M. A. znalecký posudok č. 15/2017. Znalec všeobecnú hodnotu rodinného domu určil na 85.239,24 eur s tým, že v znaleckom posudku, ako aj pri svojom výsluchu, rovnako aj v odbornom vysvetlení č. 07/2019, podrobne zdôvodnil, akým spôsobom a za použitia akých metód dospel k záveru o výške všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. O jej správnosti odvolací súd nemal dôvod pochybovať a iba dodal, že žalovaný napriek výhradám voči znaleckému posudku vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania nenavrhol. Odvolací súd ďalej v súvislosti s tvrdeniami žalovaného, že znalec T.. M. A. oceňoval rodinný dom a nie polyfunkčný dom, objasnil, že v čase kedy znalec T.. M. A. vypracoval svoj znalecký posudok, bola stavba so súp. č. XXXX na LV č. XXXX k. ú. K. zapísaná ako rodinný dom. K žalovaným tvrdeným investíciám do nehnuteľnosti krajský súd zdôraznil, že žalovaný toto svoje tvrdenie ničím právne

významným nepreukázal. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Po tom, čo zrekapituloval priebeh konania, generalizujúcim spôsobom súdom nižších inštancií vyčítal, že nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a že na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ako prvé namietal, že nehnuteľnosť, parcela č. CKN XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 2 000 m², vedená na LV č. XXXX, k. ú. K., obec K., bola nadobudnutá počas trvania manželstva do BSM, lebo ju získal počas trvania manželstva do svojho výlučného vlastníctva na základe darovacej zmluvy. Ďalej oponoval znaleckému posudku T.. M. A.Š.C., ktorý podľa jeho názoru použil nesprávnu metodiku, ktorú používajú banky na oceňovanie nehnuteľností; mal za to, že na účely ohodnotenia majetku patriaceho do BSM je daná metodika neprijateľná. Žalovaný ďalej objasnil dôvody, pre ktoré nepožiadal o kontrolný znalecký posudok, keď vyslovil presvedčenie, že súd bude vychádzať zo znaleckého posudku T.. B.Á.G. M.É.I., teda z technického stavu nehnuteľnosti ku dňu právoplatnosti rozvodu manželstva a predpokladal, že bude vychádzať z toho, že v tom čase išlo o polyfunkčný dom. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, resp. aby ho v súlade s § 449 ods. 3 CSP zmenil.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasila s uplatnenými dovolacími dôvodmi s tým, že ani sa nejedná o také dôvody, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdov nižších inštancií. Poukázala na to, že v dovolaní nie sú dovolacie dôvody vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, a preto o takom dovolaní nie je možné rozhodnúť v prospech dovolateľa. Pokiaľ dovolateľ apeluje na potrebu vykonať dokazovanie v tej časti, kde považuje znalecký posudok za nesprávny, žalovaný v riadom konaní tieto práva nevyužil, dokonca ich sám odmietol. Z celého obsahu dovolania žalovanej nie je jasné, ako dovolacie dôvody dovolateľ odôvodnil, čo robí dovolanie zmätočným. Mala za to, že dovolateľ prednáša tvrdenia a fakty, ktoré boli predmetom už vykonaného dokazovania. Navrhla preto podané dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Súdom nižších inštancií vytýkal, že ich rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak bez ďalšej konkretizácie nesprávnej aplikácie niektorého z použitých ustanovení § 145 ods. 1, § 148 ods. 1, § 148a ods. 1, § 149 ods. 1, § 149 ods. 3 a § 150 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav. Právnym posúdením veci je pritom aplikácia práva na zistený skutkový stav; je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

11. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

12. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa

tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

16. Zároveň je potrebné uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórному prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

17. Z obsahu dovolania žalovaného odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je zrejmé, že žalovaný zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom. Pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzil právnu otázku (§ 432 CSP), je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku (pozri I. ÚS 336/2019). Okrem toho, že dovolateľ (vôbec) nenamietal správnosť výkladu právnych noriem zvoleného súdmi nižších inštancií, ani chybnú aplikáciu ustanovení § 145 ods. 1, § 148 ods. 1, § 148a ods. 1, § 149 ods. 1, § 149 ods. 3, § 150 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav, dovolateľ nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie, ani v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP), neoznačil žiadne konkrétne rozhodnutie, stanovisko, judikát najvyššieho súdu (ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu) od záverov, ktorého sa mal odvolací súd odkloniť a neuviedol, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Výhrady dovolateľa smerovali proti nevykonaniu ním navrhnutých dôkazov a proti nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom ohodnotenia majetku patriaceho do BSM na podklade znaleckého posudku T.. M. A.Š.C.. Aj keď nie je úlohou najvyššieho súdu vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky, dovolaciemu súdu v danom prípade nezostáva iné ako konštatovať, že dovolacia argumentácia žalovaného o nesprávnosti skutkových záverov odvolacieho súdu či o nesprávnosti záverov odvolacieho súdu o výsledkoch vykonaného dokazovania, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď dovolateľ neuviedol, v čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. akú právnu otázku rieši dovolací súd rozdielne. Žalovaný svojimi argumentmi vyjadril len svoj nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností veci a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci odvolacím súdom. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho

súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

18. Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ zastúpený advokátom totiž označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, no podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP neboli splnené, keď žalovaný v dovolaní nekonkretizoval právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalovaným vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

19. Záverom najvyšší súd v kontexte uvedeného upriamuje pozornosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v nejednom zo svojich rozhodnutí (I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021) apeloval na advokátov dovolateľov (ale aj na advokátov všeobecne), aby vyvinuli čo najväčšiu snahu o perfektné vymedzenie dovolacieho dôvodu tak, ako to prikazuje § 432 ods. 2 CSP. Práve povinné zastúpenie advokátom má garantovať bezchybnosť podaných dovolaní a dovolanie má byť vizitkou odbornosti každého advokáta. Snaha advokátov by mala smerovať k tomu, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Advokát týmto vymedzením začína svoj dialóg s najvyšším súdom ako najvyššou súdnou autoritou, a preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho posúdenia spornej právnej otázky.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.